

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om prisdæmpning.

(Lovforslag nr. 152. Fremsat 20/1 76. Første behandling 22/1 76. Betænkning 28/1 76. Anden behandling 30/1 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Jørgen Jensen (DKP):

Danmarks kommunistiske parti ønsker endnu en gang at præcisere, at dette forslag er et skævt forslag, som det er forkert at gennemføre. Uanset hvad man har sagt under behandlingen af dette forslag, så er det et indgreb i overenskomsterne, de overenskomster, som dette folketing påtvang arbejderne i marts måned. I de udtalelser, der er faldet her i salen under forslagens behandling, er der en tendens til at gøre det til noget permanent, at man afslutter en overenskomst, og bagefter giver man så tilskud til den ene part, nemlig arbejdsgiverne. Det er sket både i spørgsmålet om dyrtidsreguleringen og i spørgsmålet om lærlingenes forhold. Ved at give et tilskud til mestrene gennem betaling af de tekniske skolegebyrer gav man også her den ene part noget uden at stille den anden part bedre.

Vi vil ikke fremsætte et dagsordensforslag, som den nuværende økonomiminister, hr. Per Hækkerup, gjorde under en tidligere behandling af et lignende forslag den 15. maj 1970, hvor en tidligere regering søgte at løse de økonomiske problemer ved at gribe ind i dyrtidsreguleringen, men det kunne måske være meget rart at erindre om, hvad man sagde dengang. Hvis jeg må have lov til at citere dagsordensforslaget (folketingets forhandlinger 1969-70, sp. 5840):

„Idet folketinget tager afstand fra regeringens økonomiske forslag, der er socialt urimelige, administrativt belastende og prisfordyrende, samt afviser truslen om tvang mod arbejdsmarkedet,

udtaler tinget mistillid til regeringens økonomiske politik.“

Vi vil ikke stille et sådant dagsordensforslag, men vi ønsker at understrege, at dette forslag også er socialt urimeligt, også er administrativt belastende.

Under udvalgsbehandlingen har der været peget på dem, som ikke ville få ydelsen udbetalt, men som også fortsat er belastet af en dyrtidsregulering, nemlig de mindre virksomheder. Men jeg vil først og fremmest pege på, at forslaget jo ikke giver garanti for, at det tilskud, som arbejdsgiverne får her, bliver brugt til prisdæmpning.

Der er heller ingen garanti for, at arbejdsgivere, der får dette tilskud, betaler dyrtidstillæg. Jeg kunne nævne en lang række virksomheder, som ikke betaler dyrtidsregulering, som ikke har overenskomst om det, men som alligevel vil have mulighed for at få dette tilskud. Dette sammenholdt med de regnskaber, vi har fået offentliggjort her i slutningen af 1975 og i begyndelsen af 1976, som understreger, at forslaget ikke er nødvendigt for at holde priserne nede, gør, at vi vil stemme imod dette forslag.

Wilhelm (VS):

VS har sagt, at vi betragter dette tilskud som et direkte arbejdsgivertilskud, og at det ikke på nogen måde er sandsynliggjort, at tilskuddet vil dæmpe priserne endside stimulere beskæftigelsen, samt at erfaringerne med tilsvarende milliardtilskud til kapitalen i foråret 1974 er de dårligst tænkelige, og at udviklingen siden har vist, at priserne er steget trods tvangsindgreb og lønstop.

Det var i kort begreb, hvad vi har fremført af argumenter imod dette forslag. Det står i betænkningen, og jeg skal ikke gentage hele den argumentation, men tager blot ordet for at nævne, at siden anden behandling er det kommet frem i dagspressen, at den undersøgelse, der er i gang på Handelshøjskolen under professor Bjarke Fog vedrørende 1974-tilskuddet, ganske vist ikke er endeligt afsluttet, men at lederen af undersøgelsen alligevel har kunnet kommentere de foreløbige resultater og har sagt, hvis jeg må citere:

„Selv om jeg ikke er færdig med undersøgelsen, der foreløbig omfatter knap 25 såvel store som små virksomheder, er tendensen klar.“